

РЕШЕНИЕ

№ 9720

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4260** по описа за **2024** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от М. Г. Т., чрез адв. С. С., срещу решение № 5637 от 06.12.2023 г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 100-тен състав по НАХД № 3454/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-011908/29.06.2022 г. на началник група в СДВР, ОПП за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 5 месеца за нарушение на чл. 103 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/; „глоба“ в размер на 30.00 /тридесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 10.00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от с.з.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното съдебно решение. Аргументи за това се черпят от изложените основания за незаконосъобразност на НП, които са идентични с тези, поддържани пред СРС. Твърди се, че АУАН е съставен след изтичане на давностния срок по чл. 34 ЗАНН, т.к. е издаден повече от 4 месеца след констатираното нарушение, като според касатора актосъставителят е имал служебна информация за нарушителя още към датата на извършване на нарушението

с оглед данните за собствеността на МПС. По отношение на вмененото с НП нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП се сочи, че е налице непълна и неточна правна квалификация. Разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП била бланкетна. Следвало е да бъде извършено препращане към Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци. По отношение на нарушението по чл. 103 ЗДвП се поддържа, че както в АУАН, така и в НП липсва ясно описание на нарушението. Нормата регламентира две задължения за водача, а в случая не било конкретизирано за неизпълнение на кое от тези две задължения става въпрос. Административнонаказващият орган не бил изложил мотиви по отношение на определения максимален размер на санкцията по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП. Според жалбоподателя наложените наказания са явно несправедливи и не са съобразени с обществената опасност на нарушението и личността на дееца. По отношение на вмененото нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП се твърди, че към момента на съставяне на АУАН жалбоподателят не е имал качеството „водач на МПС“ и поради това не е имал задължението да носи и представя КТ към СУМПС. Претендира за отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него НП.

Ответната страна – началникът на ОПП СДВР, не изразява становище по съществуващото на правния спор.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна.

За да обоснове извод за законосъобразност на НП в неговата цялост, съставът на СРС, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено, че на 14.01.2022 г., около 16.30 часа, в [населено място], на [улица], като водач на лек автомобил, марка „М.“, модел „ЦЛС 320 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на С. Я. А., М. Г. Т. навлязъл срещу пътен знак „В1“ с посока на движение от [улица]към [улица]и пред № 464, вх. В, след подаден по разбираем начин сигнал за спиране с ръце от достатъчно разстояние, водачът, виждайки полицейския служител, рязко натиска газта срещу него. Съставен е АУАН бл. № 032104 на дата 08.06.2022 г, в който е отразено, че лицето не представя (не носи) контролен талон към СУМПС. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното наказателно постаовление.

При тази установена фактическа обстановка, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН. По същество въззивната инстанция е приела, че М. Г. Т. е извършил констатираните с АУАН административни нарушения, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е валидно и допустимо, но частично неправилно.

На първо място, с оглед възраженията в жалбата, настоящият касационен състав намира за неоснователни тези от тях, основани на твърдението за изтекъл срок по чл.

34 ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал.1, б. „в“, пр. първо ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. Видно от приобщените с административнонаказателната преписка документи, собственикът на лек автомобил, марка „М.“, модел „ЦЛС 320 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] е С. Я.. Същият е призван да се яви на 08.02.2022 г. в сградата на 09 РУ-СДВР, като призовката е върната в цялост /л.6/. От докладна записка от 22.02.2022 г. /л.8/ е видно, че служители на 09-РУ са посетили адреса на Я. на две различни дати (на 10.02.2022 г. и на 16.02.2022 г.), както и че е имало опити да се свържат с него по телефона, които се оказали неуспешни. Съгласно дадените на 08.06.2022 г. сведения от Т. и Я. /л.9 и л.10/ на тази дата същите са заявили пред служителите на 09 РУ - СДВР, че на процесната дата - 14.01.2022 г., М. Т. е управлявал автомобила, тъй като собственикът Я. нямал шофьорска книжка. Следователно именно на дата 08.06.2022 г., нарушителят е разкрит, поради което възражението за неспазен срок за съставяне на АУАН, правилно е отхвърлено от въззивния съд като неоснователно.

Не намират подкрепа в съдържанието на НП оплакванията за непълна и неточна квалификацията по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Противно на изложените в касационната жалба твърдения, в наказателното постановление ясно и безпротиворечиво е описано виновното поведение на нарушителя: „навлиза срещу пътен знак „В1“ с посока [улица]към „ [улица]. Правилно въззивният съд е изложил в мотивите си, че както в АУАН, така и в атакуваното НП, се съдържа достатъчно пълно и ясно фактическо описание на нарушението, видно от което, водачът е навлязъл срещу предупредителен знак „В1“, указващ забранено влизане. Ето защо несподелима е тезата на касатора, че въпросното изписване е възпрепятствало привлеченият към административнонаказателната отговорност да разбере точната фактическа и правна рамка на обвинението. Съдът счита за правилни и изводите на въззивната инстанция относно приложението на Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, не намира за необходимо да ги повтаря.

Правилно е и приетото от първоинстанционния съд, че М. Т. е осъществил състава на нарушението по чл. 103 от ЗДвП, съгласно който при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. В случая е установено по несъмнен начин съобразно приобщената към делото преписка, че водачът на процесното МПС не е спрял след подаден от полицейски орган сигнал с ръце, указващ преустановяване на движението на автомобила. От показанията на разпитания пред СРС свидетел се установява, че след констатиране на нарушението и подаден ясен сигнал за спиране от полицейския орган с ръце, водачът не само, че не е спрял, а и е увеличил скоростта си на движение в посока срещу полицейския служител. Друго не следва и от сведенията на собственика на автомобила, който не оспорва зрителния контакт с полицейския служител и това, че въпреки подадения сигнал водачът не е преустановил движението на автомобила. За извършеното нарушение на чл. 103 ЗДвП административнонаказателната отговорност се реализира по реда на чл. 175, ал. 1, т. 4 с.з., съгласно който наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да

изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. В конкретния случай на касатора е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 5 месеца, които въззивният съд правилно е приел като напълно съответстващи на завишената степен на обществена опасност на нарушението и на цялостното поведение на водача на МПС /справка за контрол на водача, л.16-21/, който с действията си не само не е изпълнил разпореденията на полицейския служител, но е застрашил и неговото здраве.

По възражението относно вмененото на касатора нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, съдът счита същото за основателно по следните съображения:

Съгласно чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория. От текста на разпоредбата е видно, че същата касае задължението на управляващите МПС да носят свидетелството си за управление към момента на шофиране, с което при евентуална проверка да могат да удостоверят, че са правоспособни водачи за съответната категория. От приобщените към делото доказателства е видно, че нито в административната преписка, нито пред двете съдебни инстанции, са представени доказателства, от които да се достигне до заключение, че на М. Т. му е изискано СУМПС на датата на извършеното нарушение - 14.01.2022 г. Същевременно от събраните по делото доказателства, категорично се доказва, че към датата и часа, посочени в НП, касаторът не се е подчинил на полицейския сигнал да спре, респ. не е имало как да се установи дали е носел или не СУМПС. Такава констатация е направена при съставяне на АУАН в сградата на 09 РУ- СДВР, на 08.06.2022 г., когато Т. не е имал качеството „водач“ на МПС. Налага се извод за незаконосъобразност на НП в частта на вмененото нарушение на чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП. Обратният извод на съда е неправилен. В останалата част проверяваното съдебно решение е правилно постановено.

Така мотивиран Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 5637 от 06.12.2023 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 100-тен състав по НАХД № 3454/2023 г., в частта, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-011908/29.06.2022 г. на началник група в СДВР, ОПП, с което на М. Г. Т. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10.00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-4332-011908/29.06.2022 г. на началник група в СДВР, ОПП, с което на М. Г. Т. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10.00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5637 от 06.12.2023 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 100-тен състав по НАХД № 3454/2023 г., в останалата обжалвана част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: